



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **A. M. M. A.-G.**, nar.
státní příslušnost
t. č. pobytem v

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, č. j. OAM-991/ZA-ZA11-K09-PD1-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným 23. 9. 2019 pod č. j.: OAM-991/ZA-ZA11-K09-PD1-2016, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že tato se podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neprodlužuje. Uvedl, že je držitelem doplňkové ochrany od roku 2017, kdy mu žalovaný doplňkovou ochranu udělil na 24 měsíců rozhodnutím č. j. OAM-991/ZA-ZA11-K03-2016 ze dne 24. 3. 2017. Důvodem udělení doplňkové ochrany žalobce byl probíhající ozbrojený konflikt v Iráku, jehož důsledky by bylo možno

pokládat ve vztahu k jeho osobě za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

2. Žalobce podal dne 26. 3. 2019 žádost o prodloužení doplňkové ochrany. O této žádosti bylo rozhodnuto tak, že jí nebylo vyhověno.
3. Jelikož se žalobce domnívá, že byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech, podal v zákonné lhůtě žalobu, přičemž rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu.
4. Toto rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, protože nebyl dán důvod pro neprodloužení doplňkové ochrany. Informace o zemi původu, které žalovaný shromáždil pro účely vydání rozhodnutí, totiž neprokazují, že by v došlo od doby udělení doplňkové ochrany žalobci k natolik významným změnám trvalého původu, že by žalobce již doplňkovou ochranu nepotřeboval.
5. V první řadě připomněl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, tedy nikoliv v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto případě platí, že **o neprodloužení doplňkové ochrany lze rozhodnout (mimo jiné tehdy), pokud „okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí“** [srov. § 53a odst. 4 ve spojení s § 17 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Zároveň je však žalovaný v souladu s § 17a odst. 2 zákona o azylu povinen přihlídnout k tomu „*zda změna okolností je tak významné a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu*“.
6. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7Azs21/2011-57 k závěru, že **odnětí doplňkové ochrany** podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu (tedy z důvodu, pro který je ochranu možné neprodloužit) **je možné „jen a pouze tehdy, došlo-li ke kvalifikované změně, resp. úplnému zániku těch okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany“**. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že: „*Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat původní rozhodnutí“ (srov. rovněž rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 3Azs 8/2010-79). Byť se tento judikát explicitně týká ust. § 17 a) zákona o azylu (vznik důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany, musí se totožný způsob posouzení použít i u druhé kumulativní podmínky (žadateli hrozí i nadále vážná újma ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu).*

7. Obdobně i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4Azs 68/2017-58 konstatoval, že „Má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolnosti v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. **Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“,** kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ust. § 53a) odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi **přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací.** Stežejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být původním rozhodnutím vůbec udělena“.
8. Z uvedeného vyplývá, že **v rámci řízení o žádosti cizince o prodloužení doplňkové ochrany** tedy nestačí nanovo posuzovat naplnění jednotlivých podmínek pro udělení doplňkové ochrany. **Je potřeba v první řadě srovnat okolnosti, za kterých byla doplňková ochrana cizinci udělena, s okolnostmi danými při rozhodování o jejím prodloužení, přičemž platí, že rozhodnout o neprodloužení doplňkové ochrany lze, pouze pokud se tyto okolnosti změnily významným a trvalým způsobem.** V případě žalobce tomu tak nebylo, neboť ve srovnání s dobou, kdy mu byla doplňková ochrana udělena, nelze tvrdit, že by v Iráku došlo k významné a trvalé změně ve vztahu k tamější bezpečnostní situaci.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popírá, že by v současnosti v probíhal ozbrojený konflikt a tím pádem dle něj není naplněna ani první nezbytná podmínka pro aplikaci § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. [„Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: 1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; 3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5Azs28/2008)].
10. Soudní dvůr Evropské Unie ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2014 ve věci C-285/12, Diakité uvedl, že „čl. 15 písm. c) [kvalifikační] musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení je třeba mít za to, že **existuje vnitrostátní ozbrojený konflikt, stojí-li řádná armáda státu proti jedné nebo několika ozbrojeným skupinám, nebo stojí-li proti sobě dvě nebo více ozbrojených skupin, aniž je nezbytné, aby tento konflikt mohl být kvalifikován jako ozbrojený konflikt, který nemá mezinárodní ráz ve smyslu mezinárodního humanitárního práva a aniž jsou intenzita ozbrojených střetů, stupeň organizace proti sobě stojících ozbrojených sil nebo délka konfliktu posuzovaný odděleně od míry násilí panujícího na dotyčném území**“.

11. Z judikatury NSS zároveň vyplývá, že „[p]okud [...] probíhající jen na části území dotčeného státu dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, pro účely doplňkové ochrany je ve stavu vnitřního ozbrojeného konfliktu celé území státu, které je pod kontrolou stran ozbrojeného konfliktu. Pro účely výkladu vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu tedy nelze konstatovat, že vzhledem k tomu, že vnitřní ozbrojený konflikt probíhá v jiné části země původu, než ze které přichází žadatel o mezinárodní ochranu, není v jeho případě splněna podmínka existence vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu“ [IV. b) (i) výše citovaného rozsudku NSS s odkazem na rozsudek Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii ve věci Prosecutor v. Kunarac et al., Cases No. IT-96-23@IT-96-23-1-A, appeals Chamber, rozsudek ze dne 12. 6. 2002, bod 57].
12. **Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v již v současnosti neprobíhá ozbrojený konflikt.** Tento závěr dle žalobce nemá ani dostatečnou oporu v dostupných informacích o zemi původu. Většina zpráv, které žalovaný používá jako podklady pro vydání rozhodnutí (výroční zprávy mezinárodních neziskových organizací jako jsou Human Rights Watch, Amnesty International, Freedom House apod.) pokrývá období roku 2017 a tyto zprávy shodně dokumentují rozsáhlé dopady ozbrojeného konfliktu odehrávajícího se zejména mezi iráckými vládními jednotkami a státem. Tyto zprávy vesměs vypovídají o tom, že během monitorovaného období (roku 2017) docházelo k porušování humanitárního práva, koaliční složky i ISIS se dopouštěli válečných zločinů a hrubého porušování lidských práv, docházelo k mimosoudním popravám, úmyslnému zabíjení, násilnému mizení a mučení civilistů atd. (viz. zpráva Amnesty International nebo Human Rights Watch).
13. Ačkoliv je pravdou jak uvádí žalovaný, že po dobytí vyhlásil irácký premiér definitivní porážku ISIS, pouze z této skutečnosti nelze automaticky dovozovat závěr, že na území již neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Z dostupných zpráv o zemi původu žalobce totiž vyplývá, že buňky Islámského státu jsou ještě pořád na mnoha místech aktivní a nadále ohrožují civilní obyvatelstvo prováděním **nerozlišujících teroristických útoků**. Žalobce zároveň upozorňuje na to, že i teroristický sebevražedný útok lze považovat za zdroj nerozlišujícího násilí. **Z toho důvodu nelze teroristické útoky, k nimž v dochází a jež jsou významným zdrojem civilních obětí, bagatelizovat a srovnávat se situací v Evropě, kdy frekvence a intenzita útoku v Evropě je neporovnatelná s**
14. Skutečnost, že Irák se i v současné době nachází v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, jednoznačně deklaruje i aktuální zpráva EASO z března 2019. Tato zpráva uvádí: „Podle Rule of Law in Armed Conflict Project (RULAC) od roku 2018 existuje v Iráku několik překrývajících se vnitrostátních konfliktů. OSN uvedla, že Irák byl od ledna 2014 ve vnitrostátním ozbrojeném konfliktu. RULAC uvedl, že irácká vláda je v probíhajícím „vnitrostátním ozbrojeném konfliktu“ proti ... státu z a

(a jeho přidruženým skupinám). vláda a její ozbrojené síly jsou podporovány řadou aktérů, silami autonomního regionu, řadou lidových mobilizačních jednotek a dalších ozbrojených milic a mezinárodní koalicí vedenou

15. Podle RULAC je také zapojen do „mezinárodního ozbrojeného konfliktu“ s, který je ovlivněn konfliktem uvnitř mezi a, který sahá až na severní V červenci 2015 začalo v severním útočit na cíle RULAC posoudil, že po užití síly území „bez souhlasu“ vládou představuje „mezinárodní ozbrojený konflikt“.
16. Žalobce má za to, že již samotná skutečnost, že žalovaný špatně vyhodnotil situaci v, kterou odmítá považovat za ozbrojený konflikt, je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost je totiž pro posouzení žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany zcela zásadní, neboť existence ozbrojeného konfliktu je nezbytnou podmínkou pro možnost udělení/prodloužení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Kromě toho má žalobce za to, že je i nadále naplněna podmínka, že v v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu dochází k nerozlišujícímu násilí vůči civilnímu obyvatelstvu, což dokládají např. zprávy – zpráva Ministerstva zahraničí USA z dubna 2018 nebo zpráva Freedom House z ledna 2018, podle které: „přestože počet teroristických útoků údajně klesl, IS si udržoval dostatečné pozice k tomu, aby provedl několik rozsáhlých bombových útoků v iráckých městech mimo hlavní zóny konfliktu“
17. Podle zdrojů OSN se mezi a Sýrií nadále pohybuje 20 000-30 000 bojovníků státu.
18. O nestabilitě a schopnosti státu dále silně ohrožovat pořádek a bezpečnost v zemi vypovídají také např. 3 útoky v září 2018 minometným granátem v tzv. zelené zóně, tedy důsledně chráněné a opevněné oblasti města, ve které sídlí parlamentní a vládní budovy a celá řada ambasád. Podle výše zmíněné zprávy OSN bylo jen za rok 2018 zaznamenáno více než 100 explozí po domácku vyrobených výbušných zařízení a 80 přestřelek, ke kterým se přihlásili bojovníci
19. Zpráva generálního tajemníka OSN ze 17. 8. 2018 k bezpečnostní situaci v uvádí: „buňky pokračovaly v provádění asymetrických útoků po celé zemi. Dne 18. února údajní bojovníci ISIL napadli lidovou jednotku mobilizačních sil ve čtvrti oblasti, jehož výsledkem bylo zabití množství jejich bojovníků. Následující den irácká federální policie a lidové mobilizační síly zahájily v daném okrese bezpečnosti operaci zaměřenou na vyčištění oblasti od bojovníků ISIL ... Dne 11. března došlo k zabití řady civilistů včetně těhotné ženy a dvou dětí na skrytém kontrolním stanovišti ISIL podél cesty z do Ozbrojené opoziční skupiny byly i nadále aktivní v horách v, na hranicích mezi oblastmi a

Dne 6. března oznámily bezpečnostní síly zahájení čistící operaci v poušti poblíž hranice.

20. Z informací, které žalovaný shromáždil pro účely vydání rozhodnutí nelze dle žalobce jednoznačně odvodit, že by aktuální bezpečnostní situaci v nebylo možné kvalifikovat jako probíhající ozbrojený konflikt. Dostupné informace zároveň potvrzují, že i nadále dochází k nerozlišujícímu násilí, kterého terčem je i civilní obyvatelstvo země.
21. Žalovaný však s jím shromážděnými informacemi pracuje tendenčně a vybírá pouze ty, které podporují jeho závěr o významné změně bezpečnostní situace. Za naprosto irelevantní považuje žalobce kupříkladu informaci o tom, že německý ministr zahraničí označuje Irák za natolik bezpečný, aby se tam mohli vrátet uprchlíci. Jedná se pouze o hodnotící soud politického představitele, který zajiště nelze považovat za objektivní informaci o zemi původu žalobce.
22. Žalobce má za to, že pokud žalovaný v roce 2017 dospěl k závěru, že žalobce splnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, situace v zemi jeho původu se nezměnila do té míry, aby nyní žalovaný mohl dospět k názoru zcela opačnému. Napadené rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu potřeba považovat za odporující objektivně zjiřitelnému stavu věci a zákonu o azylu. V případě navrácení žalobce do Iráku ani nadále nelze vyloučit, že bude ohrožen jeho život v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu.
23. S ohledem na vše shora výše uvedené navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
24. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobce vytýká správnímu orgánu, že nedostatečně porovnal situaci v zemi původu z doby, kdy doplňkovou ochranu udělil, se současnou situací v zemi původu. Druhá žalobní námitka staví na předpokladu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že v již v současnosti neprobíhá ozbrojený konflikt.
25. Pokud jde o první žalobní námitku, sděluje k tomu žalovaný, že od obecného výkladu novodobého pojmu „rozhodnutí na zelené louce“ za použití rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 41Az 68/2017, obecné úvahy o nemožnosti revidovat původní rozhodnutí podpořené rozsudkem NSS č. j. 7Azs 21/2011-57 a obecného výkladu toho, co se rozumí trvalou a významnou změnou, se tato žalobní námitka nestihla posunout do roviny vymezení, byť jediného

konkrétního pochybení správního orgánu. S ohledem na to se žalovaný nedokáže k této žalobní námitce vyjádřit a považuje ji pro svoje neurčitost za neprojednatelnou.

26. K námitce další, že žalovaný v napadeném rozhodnutí popírá, že by v současnosti v probíhal ozbrojená konflikt, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, na základě kterých pasáží napadeného rozhodnutí žalovaný takový závěr učinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil řadu závěrů, mezi nimi např. i ten, že „*dle nejaktuálnějších informací v zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí*“. Žalovaný pak na základě informací o zemi původu dále uzavřel, že země původu žalobce se nenachází „*v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu*“ a tento závěr také řádně odůvodnil. Termín „*vnitřní ozbrojený konflikt*“ má přitom svůj přesně vymezený obsah a žalobcovo podsouvání termínu „*ozbrojený konflikt*“ značně mění význam učiněných závěrů správního orgánu. Přitom žalobce dál pracuje jen s pojmem vnitřní ozbrojený konflikt, když cituje z judikatury NSS.
27. V této souvislosti správní orgán v napadeném rozhodnutí patřičně odkázal i na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5Azs 28/2008-68, v němž byl vysloven závěr, že „*v případě konfliktu nemající charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, 1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; 2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či 3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“. Z uvedeného vyplývá na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany nevyplynulo, že by v případě návratu mohl být právě žalobce vystaven „*ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*“, který navíc ani v místě jeho posledního pobytu ve městě Najaf již neprobíhá. Z uvedeného vyplývá, že sama existence vnitřního ozbrojeného konfliktu nemá vliv na udělení či prodloužení doplňkové ochrany; pouze ve spojení s existencí konkrétního „*ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí*“, je možné o takové ochraně uvažovat. Žalobce však na žádné konkrétní skutečnosti, které by ukazovaly na ohrožení jeho života či lidské důstojnosti, v průběhu správního řízení neupozornil.
28. Ostatně i v kvalifikační směrnici je mezi důvody jejího přijetí pod bodem (35) konstatováno: „*Nebezpečí, kterým je obecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma*“. Správní orgán zároveň s ohledem na jím shromážděné informace nepopírá, že v dochází v současné době k určitým bezpečnostním incidentům, zároveň však zdůrazňuje, že tyto incidenty se uskutečňují nahodile a ve zcela omezené míře jako důsledek terorismu, který ostatně zasahuje i jiné státy ve světě, např. i státy EU, kde je v podstatě důsledkem aktuální bezpečnostní situace ve světě, tj. tyto incidenty nelze rozhodně posoudit jako celoplošně rozšířené

a nerozlišující násilí, navíc s prokázanou klesající tendencí, coby důsledek státní bezpečnostní politiky. Bagatelizování těchto incidentů na půdě Evropy ze strany žalobce, jak to činí v žalobě, považuje žalovaný za zcela nepřístojné.

29. Přestože žalobce v odstavci druhém na straně tři své žaloby činí výklad o tom, že v případě řízení o prodloužení doplňkové ochrany nejde o rozhodnutí na „zelené louce“ a jedná se tak o „jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací“, sám dále pracuje jen se zprávami o situaci v Iráku z doby, kdy mu byla doplňková ochrana udělena a žádné srovnání s okolnostmi při rozhodování o jejím prodloužení nečiní. Navíc situaci v roce 2017 a počátku roku 2018 (tedy z doby, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena), vydává za situaci současnou, když ji líčí převážně v přítomném čase. Je tedy třeba zdůraznit, že líčení situace v zemi původu, tak jak ji žalobce v žalobě prezentuje, je zcela zavádějící.
30. Přestože žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný se shromážděnými informacemi pracuje „tendenčně a vybírá pouze ty, které podporují jeho závěr o významné změně bezpečnostní situace“, sám hned ve zbytku odstavce selektuje z napadeného rozhodnutí pouze první část v závěru žalovaného, a to navíc způsobem, který předem takový závěr bez jakékoliv argumentace znevažuje, když z informace o tom, že německý ministr zahraničí označuje Irák za natolik bezpečný, že se tam mohou vracet uprchlíci, vyvozuje závěr, že jde pouze o politického představitele s dovětkem, že jej proto nelze považovat za objektivní informaci o zemi původu žalobce. Žalobce přitom zapomněl dodat, že názor v tomto směru uvedl německý ministr zahraničí při své prosincové (2018) návštěvě iráckého ministra v ..., a ten při té samé příležitosti vyzval své krajany v k návratu do vlasti, když současně označil situaci ve své zemi za „excelentní“.
31. Žalovaný tedy má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladu, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplňková ochrana nebyla žalobci prodloužena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečné vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Iráku. V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí a navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

32. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
33. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k č. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
35. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 3. 2017 č. j. OAM-991/ZA-ZA11-K03-2016, udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ve smyslu §14a zákona o azylu, neboť v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, kdy v případě jeho návratu do Iráku nemohl žalovaný zcela vyloučit závažné problémy, jejichž důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.
36. Bylo zjištěno, že správní orgán při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Irácké republice, kdy uvedené informace jsou součástí spisového materiálu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a s nimiž byl žalobce seznámen.
37. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že se zabýval otázkou, zda žadateli hrozí v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Výše jmenovaný během správního řízení neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, které by správní orgán vedly k obavám z uložení nebo vykonání nepřísnejšího trestu výše jmenovanému. Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod a Úmluvy proti

mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků ESLP. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru v tomto případě nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

38. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by byl v vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy. Žadatel v průběhu správního řízení uvedl, že Irák opustil z důvodu špatné bezpečnostní situace, jakož i absence budoucnosti pro své děti, žádné konkrétní obavy v případě návratu, mimo špatné bezpečnostní situace, neuvedl. Správní orgán tak uzavřel, že žadatel v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany nikdy neuvedl, že by ve vlasti měl problémy s iráckými státními orgány či naopak s nevládními ozbrojenými jednotkami nebo soukromými osobami, z čehož by mohl správní orgán dovodit bezprostřední, jemu hrozící nebezpečí vážné újmy. Veškeré jeho obavy byly tedy de facto spojené s probíhajícím válečným konfliktem v jeho vlasti a jejich dopady do civilního života. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
39. Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Výše jmenovaný se takové situace obecně obával, zvláště u svých dětí, ale konkrétní hrozbu svému životu vyplývající z bezpečnostní situace neuvedl.
40. V Druhé zprávě Generálního tajemníka OSN podle odst. 7 a rezoluce 2233 (2015) Rady bezpečnosti OSN ze dne 26. ledna 2016 se uvádí, že bezpečnostní situace v byla během sledovaného období nadále velice nestabilní. Vojenské akce byly zaměřené na opětovné získání oblastí, které jsou pod kontrolou ISILu v provincii, a na upevnění územních zisků dosažených v boji proti ISIL s podporou Globální koalice proti ISIL a dalších partnerů. byl nadále svědkem celostátně

nejvyššího procenta útoků, jehož cílem byli civilisté. Během sledovaného období bylo v zaznamenáno 374 incidentů, při nichž byli cílem civilisté a 110 incidentů, při nichž byli cílem irácké bezpečnostní síly. Nejsmrtelnější útoky zahrnovaly sebevražedné útoky v šíitské mešitě a při šíitském pohřbu ve východním, k nimž došlo dne 13. listopadu a při nichž bylo údajně 43 civilistů zabito a 90 civilistů zraněno. Ozbrojený konflikt, násilné činy a terorismus si nadále vybíraly na civilistech v svoji těžkou daň. Za období od 27. října do 31. prosince UNAMI zaznamenala nejméně 2944 případů zabití či zranění civilistů, čímž se celkový počet civilistů zabitých či zraněných v ... od počátku roku 2015 zvýšil na nejméně 22370. UMANI obdržela četné zprávy hovořící o závažných případech porušení mezinárodních lidských práv a mezinárodního práva vůči civilistům, a to zejména ze strany ISIL. vláda se též potýkala se značnými politickými problémy při realizaci svého programu reform, který je zaměřen na potírání korupce a řešení přetrvávající ekonomické a rozpočtové krize. Napětí mezi komunitami občanů a násilné střety v oblastech, které byly odejmuty, představovalo další významný problém.

41. Rovněž v aktuálně vydané zprávě o lidských právech a demokracii MZV, kapitola IV.: prioritní země – Irák (ze dne 21. 4. 2016) se uvádí, že situace v oblasti lidských práv v zůstala během roku 2015 velmi znepokojivá. Daeš stále kontroloval rozsáhlá území v severním a západním a dopouštěl se krutostí proti všem komunitám. Podle dostupných zpráv dochází ke zhoršování sektářského napětí a k nárůstu počtu hlášených případů porušování lidských práv ze strany příslušníků bezpečnostních sil, což platí pro vládní jednotky,, a domobranu na územích osvobozených od Podle odhadů OSN je nyní v více než 3,3 milionů vnitřně vysídlených osob a až u 10 milionů lidí může existovat potřeba humanitární pomoci.
42. V Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UHNCR) z 14. listopadu 2016 se uvádí, že v důsledku obnoveného konfliktu a násilí byly zabity nebo zraněny desítky tisíc civilistů, více než 3,18 milionů osob bylo údajně vysídleno v rámci území této země a více než 10 milionů osob podle dostupných zpráv potřebuje humanitární pomoc. Postup ISIS v letech 2014 a 2015 v obsazování území a následné vojenské akce proti ISIS způsobily vysídlení ve velkém měřítku, přičemž mnoha dalším iráckým občanům hrozí vysídlení v důsledku probíhající ofenzivy na Bezpečnostní situace v mnoha částech centrálního a severního je nadále velmi vrtkavá a nepředvídatelná z důvodu probíhajících vojenských ofenziv a protiofenziv. Určité části severního a centrálního zůstávají pod faktickou kontrolou ISIS, který se podle dostupných zpráv nadále dopouští závažného a velmi rozšířeného porušování lidských práv obyvatelstva v těchto oblastech. ISIS při vojenských akcích také používá civilisty jako „lidské štíty“; civilisté jsou také vystaveni velkému nebezpečí v podobě křížové palby odstřelovačů a bombardování. Těm lidem, kteří prchají, hrozí trest ze strany ISIS. Tito lidé jsou také vystaveni různým rizikům na nebezpečných únikových trasách, které zahrnují křížovou palbu, zbytky vojenských výbušnin (NERW) a improvizovaná výbušná zařízení (IED). Jiní lidé údajně umírají v důsledku dehydratace, když jsou nuceni podniknout svízelné cesty, aby unikli z oblasti, které

obsadil, ISIS. Pro osoby prchající z oblasti, které ISIS obsadil v severním a centrálním, je přístup do relativně bezpečnějších oblastí v jiných částech země omezený v důsledku přísných omezujících opatření týkajících se vstupu a trvalého bydliště, které zahrnují mimo jiné požadavky na zaručení od jiné osoby; tato omezující opatření často vycházejí z diskriminačních kritérií, např. z domnělé vazby na ISIS z důvodu etnické, náboženské anebo kmenové příslušnosti osoby nebo oblasti původu. Z výše uvedených informačních zdrojů je tak správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatele probíhá takový ozbrojený konflikt, jelikož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žádosti za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

43. Správní orgán rozhodující ve věci na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu a doplňková ochrana po dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí se uděluje.
44. Dne 26. 3. 2019 žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to z důvodu, že ... není bezpečná země. V žádosti dále uvedl, že se nemůže vrátit zpět do, neboť je tam hledaný vládou, neboť patřil ke straně ..., předchozí vlády, sdělil, že v zacházejí s každým, kdo byl členem této stránky, jako s kriminálníkem a jeho odsouzen k smrti a to potom, co bývá vystaven mučení a vězení. Z těchto důvodů z utekl, tedy aby nebyl zabit. Před několika dny předvolala irácká vláda jeho rodinu tj. jeho otce, bratry a manželku, ptali se jich na žalobce a donutili je podepsat prohlášení o tom, že o něm nic neví.
45. Součástí správního spisu jsou i aktuální zprávy o zemi původu žalobce (zprávy ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku a to Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vnitřně vysídlené osoby, návraty, současný vývoj ze dne 1. 6. 2018; Informace OAMP: Situace etnických a náboženských menšin, Bezpečnostní situace, Návraty, ze dne 18. 3. 2019; Informace MZV ČR, č. j. 133066/2018-LPTP ze dne 6. 11. 2018 k č. j. MV-7576-22/OAM-2018; Výroční zprávy Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018; Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2018 z ledna 2018; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi –, 2018; Informace ČTK: Bezpečnostní situace v je zralá pro návrh v návrat uprchlíků ze dne 18. 12. 2018 a Informace ČTK: zpřístupnil veřejnosti zelenou zónu v ze dne 4. 6. 2019.
46. Stěžejní námitkou žalobce je, že v je bezpečnostní situace stále nepříznivá a proto splňuje veškeré zákonné podmínky k prodloužení doplňkové ochrany. Krajský soud námitku posoudil jako nedůvodnou.
47. Právní úprava institutu doplňkové ochrany obsažená v zákoně o azylu, konkrétně v ust. §14a (udělení doplňkové ochrany), § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení

doplňkové ochrany). Podle §14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště“.

48. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak „za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) udělení trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
49. Podle § 53a odst. 4 věta 3. zákona o azylu platí, že osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněná požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávisle, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o jeden rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
50. K výkladu těchto ustanovení krajský soud poukazuje zejména na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5Azs50/2008-62, všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nsssoud.cz) je k udělení doplňkové ochrany třeba kumulativně splnit veškeré podmínky stanovené v ust. §14a zákona o azylu. Žadatel 1) nesmí splňovat podmínky pro udělení azylu, 2) musí se nacházet mimo území svého původu, 3. musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí, 3) reálná hrozba vážné újmy, 4) nemůže využít ochrany v zemi původu, 5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Možnost žadatele procházet relevantní existencí důvodu pro udělení mezinárodní ochrany jsou nepochybně omezené. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku z 16. 4. 2015, č. j. 5Azs157/2014-54 uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí (viz. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6Azs235/2004-57). Pokud ani po doplnění dokazování nebude možné tvrzení stěžovatel doložit nebo vyvrátit, žalovaný bude povinen z takového tvrzení vycházet (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

51. K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že „*státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změny do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odst. 1 přihlížejí členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy*“. Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě eurokonformně interpretovat tak, že trvají-li důvody, pro něž byla udělena doplňková ochrana, nebo nenastanou-li důvody uvedené v ust. § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o jeden rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu. Závěr o tom, že důvody vedoucí k přiznání doplňkové ochrany již netrvají, musí být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou na srovnání se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. K tomu krajský soud poukazuje na doktrinální názor uvedený v komentářové literatuře, podle něhož „*je presumováno udělení doplňkové ochrany do doby, než je prokázán opak. Trvání důvodů pro udělení doplňkové ochrany je prokazováno v řízení o prodloužení pobytového oprávnění. Zákon vymezuje důvody, které jsou v tomto řízení přezkoumávány, jako důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena (ex lege je zjišťování, zda stále trvají). Ministerstvo vnitra při přezkumu přihlíží ke konkrétním důvodům, které byly zjištěny v řízení původním. Je možné uvažovat situaci, kdyby se konkrétní důvody, které vedly k udělení doplňkové ochrany, změnily. Cizinec by se ale stále pohyboval v rámci stanoveném § 14a AZ resp. 14b AZ, a vzhledem k formulaci výroku o udělení doplňkové ochrany, doplňková ochrana podle § 14a se uděluje) lze dovozovat, že i při změnách konkrétních okolnostech by bylo možné prodloužit oprávnění pobytu v řízení o prodloužení tohoto oprávnění (toto lze dovozovat i z níže citovaného rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2009, sp. zn. 9Azs36/2009)*“ (viz. k tomu Honusková, V.) Komentáře k zákonu o azylu, In. ASPI).

52. Otázkou tedy zůstává, jako v předchozím řízení i v řízení, o prodloužení doplňkové ochrany, zda v případě žalobce trvají důvody, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena, konkrétně, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy, spočívající ve vážném ohrožení jeho života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v rámci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný dle žalobce vyvodil nesprávný závěr o neexistenci ozbrojeného

konfliktu v a poukázal na to, že použité zprávy shodně uvádějí dopady ozbrojeného konfliktu, zejména mezi iráckými vládními jednotkami a Žalobce poukázal na zprávy o zemi původu (zpráva Ministerstva zahraničí USA z dubna 2018, zpráva Generálního tajemníka OSN ze dne 17. 4. 2018, zpráva Freedom House z ledna 2018) ze kterých vyplývá, že buňky jsou ještě pořád na mnoha místech aktivní a nadále ohrožují civilní obyvatelstvo prováděním nerozlišujících teroristických útoků.

53. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5Azs28/2008-68 ze dne 13. 3. 2009, obsahující rozsáhlý výklad pojmu hrozba vážné újmy zakotvené v ust. §14a odst. 2 c) zákona o azylu, při němž je nutno aplikovat třístupňový test. Tento test spočívá v posouzení, zda se země původu žadatele o mezinárodní ochranu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou a zda mu hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu ust. §14a písm. c) zákona o azylu, musí být naplněny všechny tyto tři základní podmínky.
54. Krajský soud vycházel z citovaných informací o zemi původu žalobce a dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že se Irák nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
55. Součástí správního spisu je informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 1. 6. 2018 o politické a bezpečnostní situaci v, vnitřně vysídlených osobách, návratech a současném vývoji. V této zprávě se co do bezpečnostní situace uvádí, že „po dobytí a řady dalších měst a menších obcí Irák na začátku prosince 2017 po třech a půl letech bojů ohlásil definitivní porážku Přestože v průběhu roku 2017 počet teroristických akcí klesl, si udržoval dostatečné pozice k tomu, aby provedl několik rozsáhlých bombových útoků v městech mimo hlavní zóny konfliktu“. Dále se v této zprávě o situaci v (kde žalobce určitou dobu žil) podává „Bezpečnostní situace v se zlepšuje, mnoho ulic bylo otevřeno, přičemž mnohé z nich byly uzavřeny od invaze v roce 2003. Ve městě byl také zaznamenán pokles teroristických útoků. V klesl počet útoků z průměrných 11,6 útoků denně z ledna 2016 na 2,6 útoků denně v červnu 2017. (...) Bezpečnostní situace v zůstává obecně dobrá, přičemž stále existuje možnost nárůstu nestability kvůli neustálému vlivu IDPs a blízkosti méně stabilních oblastí jiných provincií“.
56. Schopnost Islámského státu provádět teroristické útoky je tak po porážce výrazně omezena, i když k nim dle zprávy sporadicky dochází. Po porážce se bezpečnostní podmínky v zemi zlepšily, aktuálně zůstávají etnické, náboženské, regionální a kmenové otázky. Vnitřně vysídlené osoby se vrací domů ve větším počtu, ale i v oblastech osvobozených od státu je nutná stabilizace a rozsáhlá rekonstrukce. Irácké bezpečnostní síly nadále zasahují proti zbytkům bojovníků Islámského státu v oblastech provincií Pozornosti irácké vlády se po porážce státu přesouvá k dalším otázkám,

jako jsou lidská práva a humanitární situace a hrozby terorismu. V této zprávě se mimo jiné konstatuje, že počty incidentů a jejich obětí v nadále klesají. V části pojednávající o úloze policie a bezpečnostního aparátu se uvádí, že v celé zemi působí řada místních bezpečnostních sil. Regulérní ozbrojené síly a vnitrostátní orgány činné v trestním řízení udržují pořádek v rámci celé země. včetně milicí udržují pořádek v Po celé zemi působí Lidové mobilizační síly, státní vojenská organizace složená převážně z 60 skupin. V zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí. ... vládě, jednotkám, provládním polovojenským milicím a koaličním jednotkám vedeným USA se k prosinci 2017 podařilo dobýt zbývající území a populační centra, která byla pod kontrolou státu včetně Počátkem prosince 2017 pak byla po dobytí Rawy vládou vyhlášena definitivní porážka státu v zemi.

57. Se zřetelem k těmto informacím nemůže krajský soud souhlasit se žalobním tvrzením, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, neboť by mu v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
58. Z uvedených zpráv o zemi původu tedy vyplývá, že se země původu žalobce nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zároveň z průběhu správního řízení i výpovědi žalobce je nepochybné, že se jedná o civilistu. Bezpečnostní situace v s ohledem na citované zprávy žalovaným není ideální, a to v důsledku donedávna proběhlého ozbrojeného konfliktu s státem. Je nepochybné, že tento konflikt bude mít na zemi negativní dopady ještě řadu dalších let, ostatně jako každý ozbrojený konflikt. Dílčí zprávy o zemi původu žalobce dokládají teroristické útoky proti bezpečnostním složkám i civilnímu obyvatelstvu. Tyto projevy terorismu není však možné hodnotit jako svévolné - nerozlišující násilí představující pro žalobce vážné a individuální ohrožení jeho života nebo tělesné integrity v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. V případě žalobce tak nebyl naplněn ani jeden bod z třístupňového testu ve výše zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5Azs28/2008.
59. Za nedůvodné považuje krajský soud rovněž i žalobní tvrzení, že žalovaný v průběhu správního řízení porušil ust. §3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Dle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatek informací jednak z poskytnutých údajů z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ale zejména podrobně provedeným pohovorem k důvodům této žádosti. Zajistil vyčerpávající informace o zemi původu žalobce a na veškerá skutková zjištění učinil příslušné právní závěry. Soud se nemůže pak ztotožnit ani se stanoviskem žalobce, které uvedl v pohovoru dne 18. 9. 2019, kdy sdělil, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá také kvůli tomu, že došlo ke zrušení amnestie udělené bývalým členům strany, že má tedy obavy i z tohoto důvodu o svoji bezpečnost a proto i návrat do

60. Soud tato tvrzení pokládá za tvrzení účelové, a to proto, že žalobce dříve, když podával žádost o mezinárodní ochranu v České republice, nic takového netvrdil, naopak z jeho výpovědi vyplývá, že jeho rodina, zejména jeho otec, byli politicky orientováni zcela jinak, otec měl kvůli tomu v ... i určité problémy. Toto tvrzení o své organizovanosti v době studií ve straně také ničím nedoložil, takže soud z toho všeho jednoznačně usuzuje, že žalobce chce dodat svému azylovému příběhu „větší náboj“ tím, že bude tvrdit, že byl „kdysi“ organizován ve straně, která sloužila dřívějšímu režimu v ..., tedy nebyla na straně nynější politické reprezentace.
61. Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že bylo prokázáno, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci v ČR, zanikly nebo se změnily do té míry, že ji již není zapotřebí. Dle krajského soudu žalovaný přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, které jsou relevantní pro posouzení věci.
62. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě, tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je ve výroku I. uvedeno. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. června 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: